

JAK JSEM NAĀ LA DOMOV BEZDOMOVCI

PĀjtek, 13 listopad 2015

Lidi, to snad není moĀný! Spáchala jsem dobrý skutek zcela proti své vĀli. PĀ™edstavte si typický praĀský panelák, dvanĀ pater, ĀtyĀ™iadvacet králiĀích doupat o rozloze 60 m², v kaĀdĕm jedna rodina, společné schodiĀ, výtah s nosnĀti panĀkĀ, nĀstĀnka s domovním Ā™ádem na které je puberĀčkou rukou dopsáno „domovník Ā™ádí“ a domovník . Doneslo se ke mnĀ, Āe obyvatelé nedaleké vilové Ātvrti nám Ā™íkají termiti. BurĀousti.

VĀichni se tu známe. Víme, kdo neustále vrtá, kdo má doma dominantní Āenu a Āí pes se poblil pĀ™ed vchodem. Na společné chodbĀ se odehrávají hádky, obĀas voní svĀková a i smrdí jeden bezdomovec. Tedy smrdĀl. To máte tak. KdyĀ chcete v malém bytĀ nĀco pĀ™estĀhovat, musíte posunout vĀechno ostatní a dávat sakra bacha, abyste se ve vlastním obýváku nezazdili za ĀĀiva. Tak jsme se nedávno rozhodli koupit nový gauĀ. NĀstĀ™iĀký hnĀdý kamarád byl módním výstĀ™elkem bytového designu uĀ za HusĀ gauĀ zaĀil dva pelichající psy, tisíce balĀkĀ ĀipsĀ a hodnĀ hodnĀ zadkĀ. KdyĀ dorazila nová pohovka, vzdych nadĀením. Obývá se promĀnil v rytĀ™ský sál a nĀstĀ™iĀ veterán putoval z bytu. „NeopouĀj staré vĀci pro nové…“zaznĀla mi v hlavĀ písnĀka od SvĀrĀka a UhlĀ™e. „kdyĀ barva ĀedivĀ a prýská“ Achjo, chudák gauĀ.“Byly kdysi lesklé, byly chromové“ VzpomnĀla jsem si, jak jsem na nĀstĀ™iĀ metala veletĀe jako Āestiletá holka. „A teĀ se jim na smetiĀstĀstýská“ ZábĀr na opuĀnĀy gauĀ zavalenĀ odpadky. ZamĀkla jsem slzu a rozhodla se. Stát! ZadrĀte! My si ten gauĀ necháme, postavte ho tady pĀ™ede dveĀ™mi. Díky. StĀhováci zmizeli a moje praĀstĀstĀ pohovka zĀstala pĀ™ed bytem. Co teĀ? Do bytu se nevejde. Dohodli jsme se, Āe gauĀ na pár dnĀ postavíme nenĀpadnĀ pod společné schodiĀ ke vchodovĀm dveĀ™ím do paneláku a zatím vymyslĀme, kam s nĀm dĀl. Stalo se. Abychom nedrĀdili sousedy zneuĀíváním společných prostor, vytiskla jsem na poĀĀtaĀi A4 ceduli: „Toto je jen doĀasné Ā™ešenĀ, do nĀkolika dnĀ odklidĀme. FrancovĀ.“ a nalepila jí na opĀradlo gauĀe. KdyĀ jsem se druhý dĀ tĀhla v deset veĀer z práce, potkala jsem u metra sousedku. NeodpovĀdĀla na pozdrav. PuberĀk Honza, který vycházel z nĀstĀ™iĀ vchodu kroutil hlavou a huhlal:“Tak to je teda fakt hustý! To je hustý!“a zmizel ve tmĀ. Vstoupila jsem do barĀku a ucĀtila smrad. Chodbou se neslo hlasitĀ chrĀpání. RozsvĀtila jsem a hroznĀ se lekla. Na nĀstĀ™iĀ leĀel bezdomovec, ze ĀraloĀí boty mu koukaly Āerné prsty a palcem u ruky ucpával hrdlo prázdnĀ flĀky od TuzemĀku. Cedule s nĀpisem: Toto je jen doĀasné Ā™ešenĀ, do nĀkolika dnĀ odklidĀme. FrancovĀ.“ nad jeho nohama byla uĀ jen komickou souhrou okolností. ZĀstal celý víkend. Pod gauĀem se nashromĀdila spousta igelitek s nejasným obsahem a tenhle Āivotní troseĀník spal a spal a spal. A já nespala a nespala a pĀ™emĀlela, jestli ho mám jĀt vzbudit a vyhnat chudĀka na mráz nebo ho odnést spĀciho k popelnicĀm. A kdyĀ jsem se rozhodla ho vypudit verbĀlnĀ, tak se oteplilo a nĀstĀ™iĀ druĀstevní bezdomovec zmizel i gauĀem nĀkam do pĀ™Ārody. Tak jen doufám, Āe to není jen „doĀasné Ā™ešenĀ“. RENATA FRANCOVĀ